

Иван Вазов

Родопите

I

Родопи горделиви – грамада вековечна,
от върхове гранитни верига безконечна,
защо ме тъй привлича видът ви див, суров?
Кат зидове гигантски, вий вдигате се смели
и криете от нази невидени предели,
цял свят незнаен, нов.

Обичам да ви гледам величието диво –
да гледам как стремите чело си горделиво
и фърляте широко надменния си взор;
как лъскат снеговете, що вази увенчават,
как зъбят се скалите и с гняв се вдълбочават
в бездънния простор!

Усмихнатата пролет богато украшава
плещите ви с кокиче, полите ви с морава
и във часът, когато буранът гневно вей
и носи дъх зимовен от карпите ви голи,
зефирът сладко шушне във тъмните юдоли
и славейчето пей.

И пей долът, потокът, лесът, гората стара,
пещърята, гнездото и пилето, и звяра,
учудени, пленени от ясний божи мир
и тоя шум размесен на цялото създание,
от гласове и химни грамадно съчетанье,
се слива с вечний мир.

В дъбравите ви глухи, що брадва йощ не знаят,
де дивите глигани куршумите нехаят
и никой гръм не сплашва рогача фърковат,
свободата царува в съгласие със екът,
и рядко в тез пустини се мярка човекът,
кат дух от други свят.

При ваште реки бистри и извори прозрачни,
де нрави прости владат и духове юначни,
звучи език кристален, кат вашите вълни,
и спомени старинни, и дремящи преданья

живеят в тез долини и крайща без названья,
кат срутени стени.

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Дия Ангелова, Мартин Митов, Живко Иванов и студенти от Пловдивския университет

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5179>]